

Tereza

Tereza kiegyensúlyozott volt. Amparo iszonyatos józansága és Izolda teljes érzelmi önkívületei között maga volt a megtestesült normalitás. Kevesen tudták, mekkora árat fizetett ezért.

Gyerekkora lobogó gyertyák és homályos sejtelmek közt telt, a permanens spirituális epifánia mindent beborító transzcendens ködében. Tereza anyja és nagynénje ugyanis látó volt. Mindketten mást láttak, Tereza nagynénje a jövőt, anyja pedig a holtakat. Tereza gyerekkorában állandó volt a nyüzsgés, tanácstalan, kétségbeesett és egyszerűen csak kíváncsi emberek adták egymásnak lakásuk kilincset. Korán feltűnt neki, hogy ugyanazok az emberek, akik esténként áhítatosan csüggnék anyja jóslatain, délelőtt elfordulnak, ha találkoznak a péknél.

Mikor beiratkozott az egyetemre, végképp minden kapcsolatát megszakította a családjával. Egyébként építészetet tanult, a Kádusi Egyetemre csak később, és véletlenül keveredett. Itt találkozott Amparoval és Izoldával. Ahogy mondani szokás, életre szóló barátságot kötöttek.

Kiegyensúlyozottsága ellenére volt pár dolog, ami Terezát mindig felzaklatta. Amparo konok hallgatása, Izolda eksztatikus rajongása, de leginkább a hétköznapi dolgok mögött rejlő összetettség, az, hogy minden más, mint aminek tűnik.

És rádásul ott volt a lakás. A saját, fényjárta, ragyogó fehérben és meleg sárgában pompázó lakása, ahol egyetlen kósza árnyéknak sem marad hely az akkurátusan tisztán tartott sarkakban. Nappal. De éjszaka lelkek tanyáztak mindenütt. És nemcsak tanyáztak, hanem beszéltek is, sőt, egyenesen zsi bongtak, lökdösődtek és tülekedtek, mind Terezához akart férközni, és Tereza olykor majd belesüketült az elviselhetetlen lármába, de úgy tett, mint aki nem lát és nem hall, pedig a lelkek tudták, hogy lát és hall, ahogy előtte az anyja, őelőtte meg a nagyanyja - úgyhogy teljesen fölösleges volt az igyekezete. Mégis, Tereza rögeszmésen tagadta a túlvilágot, a keddi kártyapartikon szenvedélyes vitákba keveredett vendégeivel, vitatta a túlvilág létét, és közben megpróbálta kizárni a tudatából a lelkek vidám röhögdcisélését, tiszta szerencse, hogy eleve halottak voltak, szörnyű lett volna, ha a nappaliban röhögik magukat halálra.

Egyetlen érintetlen hely volt csak a lakásban, ahová nem hatolt be a túlvilági zsi bvásár, a fürdőszoba, ki tudja, miért. Terezának nagyjából mindegy is volt, nem firtatta az okokat, meg úgysem lett volna kitől megkérdeznie. Persze az anyja ott volt, ott lett volna, ha képes megbocsá-

tani neki, de Tereza éppen őt okolta a lakásában lebzselő lelkekért, így hát maradt az, ami volt: távoli, elméleti lehetőség. Tereza pedig megelégedett azzal, hogy időnként magára zárja az ajtót, és hosszan, jólesően sikoltozzon a fehér csempés, visszhangos helyiségben. Olykor még a haját is tépdeste, vagy a csempébe verte a fejét, közvetlenül az ajtó mellett, kopogott a fal, kippkopp, majd megint: kopp. A fájdalom jóleső bizonyosságában megnyugtatóan valóságosnak érezte önmagát, érezte a sajgó testet, így biztos lehetett a létében, biztos a holtaktól elválasztó anyag jelenvalóságában. Ilyenkor elnémultak a lelkek az ajtó mögött, volt, hogy szét is rebbennek néhány órára, és Tereza végre elaludhatott, hosszan és mélyen, álomtalanul. De előbb-utóbb mindig visszajöttek, beférkőztek az álmaiba, és idegen életek vágyaival fertőzték meg. És Tereza rájött, hogy milyen magányos.

Egy idő után elviselhetetlenné vált. Nem tudni, mi volt a rosszabb, az életét halkan beszöví magány, aminek finom hálóját épp csak meglibbentette Amparo és Izolda barátsága, vagy a möhön várakozó lelkek. Sejthető volt, hogy Tereza hamarosan megadja magát a sorsnak.

De nem ez történt. Egy szép napon fogta magát és elköltözött. Felszámolt mindent, ami Kádushoz kötötte, még a postafiókját is megszüntette. A dolgok néha csak úgy megesnek, váratlanul, értelmetlenül, és általában nincs megnyugtató magyarázat. Ki tudja, rátaláltak-e a lelkek. Amparo és Izolda mindenesetre nem halott róla többet.

Kántor János: Küldetés